

tiske eller holdninger til det ene eller det andet at gøre. Det er simpelt hen bare upraktisk, og det var på den baggrund – sagde jeg så til sidst – at regeringen ikke kunne tilslutte sig forslaget.

Så jeg synes ikke, det har været en fair fremstilling af, hvad jeg har sagt. Men nu har jeg da haft en udmærket anledning til at få det repetet, og det takker jeg fru Pernille Sams for.

Pernille Sams (KF):

Men jeg er bare glad for, at ministeren følte sig for negativt citeret, for det betyder da, der er lidt mere positiv substans i talen, end jeg havde opfattet.

Jeg startede faktisk med at sige, at ministeren sagde en del positivt om forslaget, men endte med alligevel at finde en undskyldning for ikke at støtte det. Det var jo dog det, jeg sagde, men det har så ikke været dækkende, kan jeg forstå.

Jeg vil bare konstatere to ting, som erhvervsministeren spurgte direkte om. For det første er dette jo ikke et lovforslag; det er op til ministeren at udforme lovforslaget. For det andet er vores beslutningsforslag ikke et spørgsmål om, at Konkurrencerådet skal sætte sig over lovgivningen, det er ikke et spørgsmål om, at Konkurrencerådet skal sættes over amts- og byråd, og det er ikke indeholdt i forslaget på nogen måde. Vores forslag går alene på, at man ligestiller offentlig og privat erhvervsvirksomhed. Når Konkurrencerådet har beføjelser over for private virksomheder, skal det have nøjagtig de samme beføjelser over for offentlige virksomheder, ikke over hverken Folketing eller byråd eller amtsråd.

Men for nu at få sluttet det lidt positivt af – da jeg kan forstå, at ministeren faktisk er meget positiv over for intentionerne i forslaget – vil jeg spørge ministeren, om ministeren vil sikre, at dette beslutningsforslags intentioner kommer til at indgå i konkurrenceudvalgets arbejde, de sidste måneder dette udvalg sidder og arbejder. For hvis det kan flettes ind, så det bliver et led i ministerens senere lovforslag, vil det også være helt fint for Det Konservative Folkeparti.

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Til det sidste kan jeg sige, at konkurrencelovudvalget er i gang med at behandle hele denne problemstilling.

Jeg griber ikke ind som minister i et udvalg, der sidder og arbejder og siger: Nu skal udvalget mene sådan og sådan. Det ville være aldeles utilstedeligt, om jeg gjorde det, uanset hvad jeg

mente, og hvad oppositionen mente, eller hvem i øvrigt der var i opposition og i regering.

Men jeg siger, så fru Pernille Sams kan være fortrøstningsfuld, at temaet indgår i konkurrencelovudvalget, og det kommer det til, også når konkurrencelovudvalget forhåbentlig snart kommer med deres betænkning.

Så vil jeg godt lige sige om det andet, den fuldstændige ligestilling mellem privat og offentlig, at jeg er – og jeg behøver vel ikke sige det igen – bestemt modstander af, at det offentlige skal ud og påføre private virksomheder ubillig konkurrence osv.; jeg er fuldstændig enig.

Men det er jo forskellige konditioner, og derfor kommer fru Pernille Sams alligevel til at tage stilling til spørgsmålet om Folketinget eller ikke Folketinget. Jeg fik et klart svar: Konkurrencerådet skal ikke sættes over Folketinget. Sådan forstod jeg det.

Men så er jo bare forskellen på en privat og en offentlig virksomhed – nu ser jeg bort fra statslige aktieselskaber; dér ved vi alle sammen, at Konkurrencerådet kan gå ind og har præcis samme indgrebsbeføjelser, som det har over for private, men anden offentlig erhvervsvirksomhed – at vi ikke har en lov, der vedrører, hvad private virksomheder skal beskæftige sig med, hvad de skal producere, hvilket serviceniveau de skal give deres kunder osv. Det ligger i sagens natur, at selvfølgelig har vi ikke det. Det finder de private virksomheder selv ud af.

Men det har vi jo meget tit for offentlig erhvervsvirksomhed. Der er jo reguleringer og love om, at nu skal der være det og det serviceniveau på jernbaner, eller hvad det nu kan være. Og derfor er der i bund og grund forskelligartede vilkår, hvad der selvfølgelig også bør være. Der er miljøkrav osv., osv., men der er navnlig det, at Folketinget udtaler sig i love om, hvordan denne eller hin offentlige virksomhed, som så ikke er et udskilt selskab, men offentlig virksomhed, skal agere, hvad vi skal tilbyde borgerne, hvad man i hvert fald må sørge for er i orden, om det er enhedstakster på telefon, eller hvad jeg nu kan komme i tanke om i farten.

Det gælder jo ikke for private virksomheder, og derfor har vi dilemmaet, at Konkurrencerådet skal påse, at man agerer på en måde, så man ikke udnytter en monopolstilling og har tarvelige forretningsmetoder osv. Helt enig. Men vi undgår ikke at tage stilling til, om vi lovgivningsmæssigt vil fastlægge nogle krav for noget service for vores borgere, eller vi alene vil